

## Arrest

nr. 173 665 van 29 augustus 2016  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 13 november 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 mei 2004 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 25 mei 2004 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 29 juni 2004 beval de gemachtigde verzoeker het grondgebied te verlaten.

Op 4 februari 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 juni 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing stelde verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die hem op 23 november 2011 bij arrest nr. 70 521 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 12 augustus 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 6 december 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 januari 2012 diende verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 25 januari 2012 nam het CGVS een beslissing van weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 15 maart 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 12 augustus 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 7 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 7 december 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 7 augustus 2012 beval de gemachtigde verzoeker om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 december 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 7 november 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van 21 december 2012 diende verzoeker een beroep in bij de Raad, die op 12 juli 2013 bij arrest nr. 106 648 deze beslissing vernietigde.

Op 19 september 2013 bracht de arts-attaché opnieuw een medisch advies uit.

Op 27 september 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 7 november 2012 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door:*

*K., M.A. (...)*

*Nationaliteit: Pakistan*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*

*Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 19.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.*

*Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1.*

*Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.*

*Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.*

*Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).*

*Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

*"Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:*

*"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht Leuven, Acco, 1990, 31)*

*Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.*

*Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.*

*De motivering moet tevens afdoende zijn.*

*De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de overheid in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op 1 te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*

*Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)*

*Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.*

*Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.*

*De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)*

*In zijn advies dd. 19 december 2012, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst en welk derhalve dient geacht te worden integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing, stelt de arts-adviseur onder meer:*

*- Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 24.10.2012 en de bijlage d.d. 03.06.2011 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.*

*- Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard.*

*Nochtans vermeldt het standaard medisch getuigschrift dd. 24 oktober 2012 (stuk 3) ingevuld door Dr. K.E., en welk verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift voegde, uitdrukkelijk:*

*'Diagnose:*

*Gemaskeerde depressie met suïcidale indicaties*

*Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?*

*Suïcidale gedachten kunnen verder evolueren tot plannen en effectieve suïcide poging.'*

*Het is derhalve duidelijk dat de vaststellingen van de arts-adviseur, die zondermeer worden overgenomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris en waarop de bestreden beslissing dd. 27 september 2013 integraal wordt gesteund, een manifeste miskennis inhouden van de in het standaard medisch getuigschrift aangegeven elementen en in het bijzonder het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker.*

*Het standaard medisch getuigschrift maakt immers uitdrukkelijk melding van het feit dat er zelfmoordrisico's bestaan.*

*Niettegenstaande meent de arts-adviseur, daarin gevolgd en bijgetreden door de gemachtigde van de Staatssecretaris, dat de aandoening van verzoeker geen bedreiging of risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en deze geen dringende maatregelen vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.*

*Bovendien is het volstrekt onduidelijk waarop de arts-adviseur zich baseert om tot dit besluit te komen, minstens blijkt dit op geen enkele wijze noch uit zijn advies dd. 19 september 2013, noch uit de bestreden beslissing dd. 27 september 2013.*

*Hierbij dient opgemerkt te worden dat de arts-adviseur verzoeker nooit heeft gezien, laat staan hem heeft onderzocht, zodat hij zijn advies enkel kon steunen op het standaard medisch getuigschrift van Dr. E. waarin expliciet wordt gesteld dat er een zelfmoordrisico bestaat in hoofde van verzoeker.*

*Uit geen enkel element blijkt dat de arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoekers aandoening in Pakistan, of hij alleszins beter geïnformeerd of geplaatst zou zijn dan Dr. E. die het standaard medisch getuigschrift invulde en verzoeker reeds geruime tijd in behandeling heeft.*

*Evenmin blijkt dat de arts-adviseur zich zou hebben laten bij staan of adviseren door een arts die een dergelijke expertise wel zou bezitten.*

*Er werd zelfs door de arts-adviseur niet nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is voor verzoekers aandoening in het land van herkomst, minstens blijkt dit uit geen enkel element van het dossier.*

*De overweging van de arts-adviseur dat ook zonder behandeling een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden kent en spontaan in gunstige zin evolueert, noch de stelling dat de behandeling van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is, kan aan het hoger vermelde geenszins afbreuk doen.*

*Dit zijn immers slechts veralgemeningen die niet noodzakelijk volledig toepasbaar zijn op elk concreet geval.*

*Betreffende de problematiek van verzoeker dient overigens te worden opgemerkt dat Dr. E. in het standaard medisch getuigschrift expliciet meldt dat de onzekerheid van verzoekers toekomst in België grotendeels aan de basis van zijn aandoening ligt, en dat op heden de precaire verblijfstoestand van verzoeker (en dus de onzekerheid) nog steeds onverminderd bestaat, zodat er geen reden is om zomaar aan te nemen dat de aandoening van verzoeker spontaan in gunstige zin zal zijn geëvolueerd nu de voornaamste oorzaak ervan nog steeds onverminderd aanwezig is.*

*Hieraan is de arts-adviseur volledig voorbijgegaan.*

*Tot slot merkt verzoeker op dat er in het standaard medisch getuigschrift niet enkel sprake is van een behandeling met psychofarmaca, doch eveneens van psychologische begeleiding.*

*Aan dit laatste gegeven werd door de arts-adviseur geen aandacht geschonken.*

*Derhalve valt niet in te zien hoe de arts-adviseur heeft kunnen concluderen dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker daar waar Dr. E. in het standaard medisch getuigschrift expliciet stelt dat er zelfmoordrisico's zijn in geval van stopzetting van de behandeling.*

*Op deze wijze wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat in de bestreden beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris een advies van de arts-adviseur dat niet getuigt van een behoorlijke feitenvinding in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderschrijft en als het zijne overneemt.*

*Eveneens schendt de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, nu de motivering allermist afdoende is en deze de rechtzoekende in het ongewisse laat over het waarom niet meenemen in de beoordeling van de expliciet in het standaard medisch getuigschrift vermelde risico's op suïcide.*

*Deze motivering laat de rechtsonderhorige geenszins toe de bestreden beslissing te begrijpen.*

*Tot slot wordt ook de materiële motiveringsplicht miskend nu de gemachtigde van de Staatssecretaris en de arts-adviseur niet zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze minstens niet correct hebben beoordeeld en zij aldus niet op redelijk wijze tot hun beslissing zijn kunnen komen.*

*De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."*

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt hetzelfde voor beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan ze werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan zij werd genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk gesteld dat de verblijfsaanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Vervolgens wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet, met verwijzing naar het medisch advies dat onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, dat de arts-attaché in dat advies heeft uiteengezet dat de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien

in § 1, eerste lid van dat artikel, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Meer bepaald wordt door de arts-attaché vastgesteld dat de aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, en evenmin een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. Verzoeker bekritiseert de motivering van de bestreden beslissing ook inhoudelijk, waardoor hij aangeeft deze motieven te kennen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Hij beweert met name dat de vaststellingen van de arts-adviseur in zijn medisch advies, waarop de bestreden beslissing integraal is gesteund, een manifeste miskennis inhouden van de in het standaard medisch getuigschrift aangegeven elementen. Verzoeker wijst erop dat verzoekers behandelend geneesheer in het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag werd gevoegd, uitdrukkelijk melding heeft gemaakt van het bestaande zelfmoordrisico. Zonder dat duidelijk wordt gemaakt waarop hij zich baseert en zonder verzoeker zelf te hebben gezien of onderzocht of zich te laten bijstaan door een arts met een bijzondere expertise, concludeert de arts-attaché echter alleen op basis van dit getuigschrift dat het risico op suicide van louter speculatieve aard is. Bovendien is de arts-attaché volgens verzoeker volledig voorbijgegaan aan het feit dat in het standaard medisch getuigschrift niet alleen sprake is van een behandeling met psychofarmaca, maar eveneens van psychologische begeleiding.

Het afdoende karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 1*

*De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.*

*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.*

*Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.*

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*

*(...)*

*§ 3*

*De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:*

*(...)*

*4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een*

*ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;  
(...)"*

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 november 2012 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij hij een standaard medisch getuigschrift voegde dat op 24 oktober 2011 door Dr. E. werd opgesteld, evenals een schrijven van Dr. T., waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een gemaskeerde depressie met suïcidale indicaties. Deze aanvraag werd op 21 december 2012 door de gemachtigde onontvankelijk verklaard nadat de arts-attaché op 19 december 2012 een medisch advies had uitgebracht. Op 12 juli 2013 werd deze beslissing van 21 december 2012 bij arrest nr. nr. 106.648 door de Raad vernietigd. De Raad stelde immers vast dat in de beslissing en het medisch advies slechts het levensbedreigend karakter van de aandoening werd beoordeeld en de tweede mogelijkheid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onbelicht bleef, namelijk het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst. De arts-attaché had immers in zijn advies, daarin bijgetreden door de gemachtigde in de bestreden beslissing en door verweerder in de nota met opmerkingen, gemotiveerd dat slechts een aandoening die van direct levensbedreigende aard is kan worden beschouwd als een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en had daarbij het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beperkt tot dat van artikel 3 van het EVRM, zodat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de arts-attaché op 19 september 2013 een nieuw medisch advies heeft uitgebracht, waaraan de thans bestreden beslissing volledig is opgehangen en waartegen de kritiek van verzoeker in wezen gericht is.

Dit medisch advies luidt als volgt:

*"Artikel 9ter §3-4°*

*Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.11.2012.*

*Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 24.10.2012 en de bijlage d.d. 03.06.2011 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico*

*op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”*

De Raad stelt met verzoeker vast dat uit dit medisch advies of uit de bestreden beslissing die daarop steunt, geenszins op afdoende wijze blijkt hoe de arts-attaché, op grond van het *supra* aangehaalde standaard medisch getuigschrift en zonder eigen medisch onderzoek, heeft vastgesteld dat verzoeker “kennelijk” niet aan een ernstige aandoening zou lijden in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, maar dat de arts-attaché zich in dit advies tot veralgemeningen heeft beperkt, die niet noodzakelijk volledig toepasbaar zijn op elk concreet geval.

Door de conclusie van de arts-attaché lijkt het er namelijk op dat deze slechts een onvolledige of onzorgvuldige lezing heeft gedaan van het standaard medisch getuigschrift van 24 oktober 2012. Als diagnose wordt in dit standaard medisch getuigschrift door Dr. E. gesteld dat verzoeker lijdt aan een “*gemaskeerde depressie met suïcidale indicaties*”, waarvoor hij psychologisch wordt begeleid. Op de vraag welke de gevolgen en mogelijke complicaties zouden zijn indien de behandeling wordt stopgezet, heeft Dr. E. in dit getuigschrift als volgt geantwoord: “*Suïcidale gedachten kunnen verder evolueren tot plannen en effectieve suïcide pogingen*”. Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt tenslotte ook dat de duur van de noodzakelijke behandeling volgens de behandelende arts “*heden niet te bepalen*” is.

Hoewel de arts-attaché in zijn advies wel verwijst naar dit standaard medisch getuigschrift van 24 oktober 2012 en hij het dus formeel gezien wel in rekening heeft genomen, blijkt uit de bewoordingen van het advies niet dat hij dit stuk ook afdoende heeft “geanalyseerd”, zoals verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen. De arts-attaché heeft gemotiveerd dat hij van oordeel is dat “een dergelijke aandoening” over enkele maanden zijn beloop kent en spontaan, ook zonder behandeling, in gunstige zin evolueert. Vervolgens stelt hij dat een behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is, en dat het risico op suicide louter van speculatieve aard is.

Met betrekking tot zijn oordeel beperkt de ambtenaar-geneesheer zich tot een verwijzing naar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Dit biedt echter geen enkele feitelijke grondslag voor de stelling dat de “gemaskeerde depressie met suïciderisico”, waaraan verzoeker volgens zijn behandelende arts concreet lijdt, zonder behandeling “*spontaan zal evolueren in gunstige zin*”. Integendeel wordt in het standaard medisch getuigschrift van 24 oktober 2012 onder meer duidelijk gesteld dat de duur van de vereiste behandeling heden niet te bepalen is en dat indien de behandeling gestopt wordt, de suïcidale gedachten verder kunnen evolueren tot plannen en effectieve suïcidepogingen.

In het advies wordt, naast de loutere verwijzing naar het standaard medisch getuigschrift, geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat een behandeling louter symptomatisch en niet essentieel is en dat verzoekers aandoening zonder behandeling spontaan zal evolueren in positieve zin. De arts-attaché kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, op basis van veralgemeningen oordelen dat verzoekers aandoening zoals geattesteerd in het standaard medisch getuigschrift van 24 oktober 2012, geen behandeling vergt zodat er “kennelijk” geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De arts-attaché ondersteunt ook geenszins - noch in het medisch advies, noch elders in het administratief dossier - zijn vaststelling dat het risico op suicide *in casu* louter speculatief is, waarmee hij nochtans ingaat tegen de vaststelling in het standaard medisch getuigschrift van verzoekers behandelende arts. Verweerder kan in de nota met opmerkingen gevolgd worden waar hij erop wijst dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen bescherming biedt tegen een louter hypothetisch risico. De bewoordingen zijn immers duidelijk dat het om een “reëel” risico moet gaan, dat zich onderscheidt van een louter hypothetisch risico en inhoudt dat er ernstige redenen moeten zijn om aan te nemen dat het risico zich kan voordoen. Echter verweerder meent in de nota dat de conclusie dat het risico op suicide louter speculatief is, correct is omdat er geen bewijs bestaat van vroegere pogingen tot zelfmoord. Vooreerst leest de Raad in het advies deze motivering aangaande het ontbreken van eerdere zelfmoordpogingen niet, dermate dat het een *a posteriori*-motivering betreft. Bijkomend en ten overvloede kan deze redenering niet gevolgd worden. Een eerdere zelfmoordpoging kan inderdaad het reëel karakter van het risico sterker maken, doch de afwezigheid van een eerdere zelfmoordpoging kan op zich niet uitsluiten dat er een reëel risico kan zijn. Verweerder lijkt er immers in de nota aan voorbij te gaan dat als een eerste zelfmoordpoging slaagt, de gevolgen onomkeerbaar zijn. Tegelijk houdt een



eerdere zelfmoordpoging geen absolute aanwijzing van het reëel karakter van het risico in, bijvoorbeeld in de situatie waarin uit de medische stukken zou blijken dat de psychische situatie van verzoeker sedert die eventuele eerdere poging sterk verbeterd zou zijn.

Het staat de arts-attaché die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer die door verzoeker werd gecontacteerd en die omtrent zijn conclusies regelmatig attesteerde. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de arts-attaché om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Zoals verweerder aangeeft in de nota met opmerkingen betreft het hier evenwel een mogelijkheid - en geen verplichting - voor de arts-attaché. Het is de arts-attaché aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van het standaard medisch getuigschrift door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan.

Zoals verweerder aangeeft in de nota met opmerkingen, beschikt de arts-attaché bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid en kan de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de arts-attaché stellen. De Raad kan verweerder ook volgen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de gemachtigde of de arts-attaché "verder" dienen te motiveren en voor elke overweging "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Dit neemt echter niet weg dat uit het advies van de arts-attaché of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel moet blijken waarom de door een behandelend arts noodzakelijk geachte behandeling zoals die onder meer blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 24 oktober 2012, niet wordt weerhouden en waarom dergelijke aandoening spontaan, zonder behandeling, zou evolueren in gunstige zin. De beoordelingsvrijheid van de arts-attaché impliceert immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook al is de arts-attaché als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch *"[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen [...]waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord, niet worden aanvaard* (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Verder stelt de Raad met verzoeker vast dat de arts-attaché in zijn advies niet ingaat op de psychologische begeleiding die verzoeker krijgt, hoewel deze in het standaard medisch getuigschrift onder rubriek "C. Actuele behandeling (...)" wordt vermeld, maar dat hij slechts vermeldt dat een behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel. Nu uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat verzoekers behandeling met antidepressiva werd stopgezet wegens intoleranties, getuigt deze motivering door de arts-attaché niet van een zorgvuldig onderzoek naar de concrete medische elementen van verzoekers dossier zoals aangegeven in het standaard medisch getuigschrift.

Nu is vastgesteld dat het medisch advies van 19 september 2013, dat bindend is voor de gemachtigde, niet op draagkrachtige en afdoende wijze is gemotiveerd en dus met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de arts-attaché eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt vastgesteld.

Het middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES